Dispozitivul hotărîrii pronunţat public la 20 mai 2026,
Cererea de apel înregistrată la data de 25 mai 2026,
Conform art. 236 alin. (6) CPC în cazurile prevăzute la alin.(5), completul de judecată va întocmi hotărîrea integrală în termen de 45 de zile lucrătoare de la data solicitării, atacării sau pronunţării dispozitivului hotărîrii, după caz.

Dosarul nr. 2-10986/2025
Cererea nr. 2-25074150-12-2-27052025

H O T Ă R Î R E
În numele Legii

20 mai 2026 mun. Chişinău

Judecătoria Chișinău (sediul Centru)
Instanţa compusă din
Preşedinte de şedinţă, Judecător Georgeta Grozav
Grefier Ana Gațco

Cu participarea:
Reclamantei – Stamate Olesea, b/i ***** din 01 martie 2019,
R/reclamantei – avocat Kovali Vladimir, mandat ***** din 03 octombrie 2025,
R/pîrîtului – avocat Timotin Lilian, mandat*****din 06 februarie 2026,

examinînd în şedinţă de judecată publică cererea de chemare în judecată depusă de Stamate Olesea către PP „Partidul Acţiune şi Solidaritate” privind apărarea onoarei, demnităţii şi reputaţiei profesionale, obligarea dezminţirii informaţiei defăimătoare, aducerea scuzelor publice şi încasarea cheltuielilor de judecată,

a constatat:

La 27 mai 2025, Stamate Olesea s-a adresat cu cerere de chemare în judecată către PP „Partidul Acţiune şi Solidaritate” privind apărarea onoarei, demnităţii şi reputaţiei

profesionale, obligarea dezminţirii informaţiei defăimătoare, aducerea scuzelor publice şi încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamanta a invocat că, la 04 aprilie 2025 pe pagina oficială de Facebook a pîrîtului a fost publicată o postare defăimătoare (https://www.facebook.com/share/p/1VETNhP9gk/), în care i s-a atribuit acțiuni ilegale și intenții ilicite în contextul modificărilor Legii amnistiei, fiind afirmat că ar fi acționat „deliberat", pentru favorizarea eliberării unor „deţinuţi periculoşi", existînd o „schemă pusă la punct" şu un „abuz de încredere". Aceste afirmaţii: - sînt neadevărate; - nu sînt susţinute de probe; - induc în eroare opinia publică; - prejudiciază grav imaginea ei publică, demnitatea şi reputaţia profesională. Astfel, că afirmaţiile pîrîtului depăşesc limitele dreptului la libera exprimare, art. 7 din Legea nr. 64/2010 şi aduc atingere onoarei şi demnităţii ei.

La 05 februarie 2026 avocatul reclamanta Stamate Olesea a înaintat cerere de concretizare a acţiunii prin care a susţinut că caracterul exact la afirmaţiilor imputate este confirmat chiar de pîrît, care recunoaşte că, afirmaţiile privind existenţa unei „scheme puse la punct", a unui „abuz de încredere" şi presupusele acţiuni „deliberate" pentru favorizarea eliberării unor „deţinuţi periculoşi" nu sînt susţinute de probe şi nu reflectă realitatea juridică sau faptele concrete. Totodată, comunicarea pîrîtului a fost însoţită de solicitări de excludere politică şi de sesizare a organelor de drept.

Reclamanta a solicitat de a constata caracterul defăimător al afirmaţiilor indicate la capit. II, obligarea pîrîtului la publicarea dezminţirii, obligarea pîrîtului la ştergerea postării din 04 aprilie 2025 şi obligarea pîrîtului la achitarea cheltuielilor de judecată (f.d. 30 – 34).

La 23 martie 2026 avocatul Timotin Iulian în interesele pîrîtului PP „Partidul Acţiune şi Solidaritate" a depus referinţă la cererea de chemare în judecată, solicitînd respingerea acesteia ca fiind neîntemeiată (f.d. 47 – 71).

În ședința de judecată avocatul Vladimir Kovali în interesele reclamantei Stamate Olesea a susținut integral cererea de chemare în judecată, solicitând admiterea acesteia.

Avocatul Timotin Iulian în interesele pîrîtului PP „Partidul Acţiune şi Solidaritate" în şedinţa de judecată, a solicitat respingerea acţiunii ca neîntemeiate.

Examinând probele administrate pentru dovedirea celor invocate și raportându-le, per ansamblu, la prevederile legale ce guvernează spața, instanța de judecată consideră necesar de a admite parțial acțiunea înaintată de Stamate Olesea, reieșind din următoarele considerente.

Conform art. 26 alin. (1) și alin. (2) CPC, procesele civile se desfăşoară pe principiul contradictorialităţii şi egalităţii părţilor în drepturile procedurale. Contradictorialitatea presupune organizarea procesului astfel încît părţile şi ceilalţi

participanţi la proces să aibă posibilitatea de a-şi formula, argumenta şi dovedi poziţia în proces, de a alege modalităţile şi mijloacele susţinerii ei de sine stătător şi independent de instanţă, de alte organe şi persoane, de a-şi expune opinia asupra oricărei probleme de fapt şi de drept care are legătură cu cauza dată judecăţii şi de a-şi expune punctul de vedere asupra iniţiativelor instanţei.

Din materialele cauzei se constată că, la 04 aprilie 2025 pe pagina oficială de Facebook a pîrîtului PP „Partidul Acţiune şi Solidaritate" a fost publicată o postare (https://www.facebook.com/share/p/1VETNhP9gk/), în care i s-a atribuit reclamantei Stamate Olesea acțiuni ilegale și intenții ilicite în contextul modificărilor Legii amnistiei, fiind afirmat că ar fi acționat „deliberat", pentru favorizarea eliberării unor „deținuți periculoși", existînd o „schemă pusă la punct" și un „abuz de încredere".

La 24 aprilie 2024 reclamanta Stamate Olesea a expediat în adresa pîrîtului PP „Partidul Acţiune şi Solidaritate" cererea prealabilă, prin care s-a solicitat dezmințirea publică a informației defăimătoare, retragerea sau corectarea postării respective. Însă, pârâtul nu a reacționat în niciun mod (f.d. 6-7).

Potrivit art. 43 Cod civil, în condiţiile legii, orice persoană fizică are dreptul la viaţă, la sănătate, la integritate fizică şi psihică, la libera exprimare, la nume, la onoare, demnitate şi reputaţie profesională, la propria imagine, la respectarea vieţii intime, familiale şi private, la protecţia datelor cu caracter personal, la respectarea memoriei şi corpului său după deces, precum şi la alte asemenea drepturi recunoscute de lege. Aceste drepturi sînt insesizabile şi inalienabile.

La art. 2 al Legii nr. 64 din 23 aprilie 2010 cu privire la libertatea de exprimare nr. 64 din 23 aprilie 2010 este specificat, inter alia că termenii şi expresiile utilizate în prezenta lege au următoarele semnificaţii: *defăimare* – răspîndire a informaţiei false care lezează onoarea, demnitatea şi/sau reputaţia profesională a persoanei; *răspîndire a informaţiei* – proces de transmitere a informaţiei către alte persoane (cel puţin către o persoană, exceptînd persoana lezată); *informaţie* – orice expunere de fapt, opinie sau idee sub formă de text, sunet şi/sau imagine; *fapt* – eveniment, proces sau fenomen care a avut sau are loc în condiţii concrete de loc şi timp şi a cărui veridicitate poate fi dovedită; *judecată de valoare* – opinie, comentariu, teorie sau idee care reflectă atitudinea faţă de un fapt, a cărei veridicitate este imposibil de dovedit; *judecată de valoare fără substrat factologic suficient* – judecată de valoare care se bazează pe fapte care nu au avut loc sau pe fapte care au avut loc, dar a căror expunere este denaturată pînă la falsitate;*dezminţire* – infirmare a relatărilor defăimătoare cu privire la fapte care nu corespund realităţii; *scuze* – declaraţie prin care persoana îşi exprimă regretul pentru injurie sau pentru informaţii despre viaţa privată şi de familie.

Potrivit art. 3 alin. (2) Legea cu privire la libertatea de exprimare nr. 64 din 23 aprilie 2010, libertatea de exprimare protejează atât conţinutul, cât şi forma informaţiei exprimate, inclusiv a informaţiei care ofensează, şochează sau deranjează. Aliniatele (3) și (4) art. 3 al aceleiași Legi prevede că exercitarea libertăţii de exprimare poate fi supusă unor restrângeri prevăzute de lege, necesare într-o societate democratică pentru securitatea naţională, integritatea teritorială sau siguranţa publică, pentru a apăra ordinea şi a preveni infracţiunile, pentru a proteja sănătatea şi morala, reputaţia sau drepturile altora, pentru a împiedica divulgarea de informaţii confidenţiale sau pentru a garanta autoritatea şi imparţialitatea puterii judecătoreşti. Restrângerea libertăţii de exprimare se admite doar pentru protejarea unui interes legitim prevăzut la alin.(3) şi doar în cazul în care restrângerea este proporţională cu situaţia care a determinat-o, respectându-se echilibrul just dintre interesul protejat şi libertatea de exprimare, precum şi libertatea publicului de a fi informat.

Conform art. 7 alin. (1), (2), (3), (4) și (5) Legea cu privire la libertatea de exprimare nr. 64 din 23 aprilie 2010, orice persoană are dreptul la apărarea onoarei, demnităţii şi reputaţiei sale profesionale lezate prin răspândirea relatărilor false cu privire la fapte, a judecăţilor de valoare fără substrat factologic suficient sau prin injurie. Persoana lezată prin răspândirea unor relatări cu privire la fapte poate fi restabilită în drepturi dacă informaţia cumulează următoarele condiţii: este falsă, este defăimătoare și permite identificarea persoanei vizate de informaţie. Persoana care se consideră lezată în modul stabilit la alin. (2) poate solicita rectificarea sau dezminţirea informaţiei, precum şi repararea prejudiciului moral şi material cauzat. Persoana lezată prin răspîndirea unor judecăţi de valoare poate fi restabilită în drepturi dacă judecăţile de valoare cumulează următoarele condiţii: nu se bazează pe un substrat factologic suficient, au un caracter defăimător, permit identificarea persoanei vizate de informaţie. Persoana care se consideră lezată în modul stabilit la alin.(4) poate solicita rectificarea sau dezminţirea informaţiei, sau publicarea unei replici, precum şi repararea prejudiciului moral şi material cauzat.

În conformitate cu art. 15 alin. (1), (2) al Legii cu privire la libertatea de exprimare nr. 64 din 23 aprilie 2010, persoana care se consideră defăimată poate solicita, prin cerere prealabilă, autorului informaţiei şi/sau persoanei juridice care a răspândit-o rectificarea sau dezmințirea informației defăimătoare, acordarea dreptului la replică sau exprimarea scuzelor şi compensarea prejudiciului cauzat. În caz de deces al persoanei defăimate, cererea prealabilă se depune de către persoana interesată. Cererea prealabilă se depune în termen de 20 de zile de la data la care persoana a aflat sau trebuia să afle despre informația defăimătoare. Acesta este un termen de prescripţie. La împlinirea unui an din

ziua defăimării, persoana nu poate solicita repunerea sa în termenul de depunere a cererii prealabile.

Potrivit art. 16 alin. (1) – (5) din Legea cu privire la libertatea de exprimare, cererea prealabilă se examinează în termen de 5 zile de către autorul informației şi, după caz, de către persoana juridică ce a răspândit această informație. Dacă se constată că informația la care se referă cererea prealabilă este falsă sau nu se bazează pe un substrat factologic suficient, persoana juridică ce a răspândit informația sau autorul informației satisface cererea prealabilă, fiind obligat să efectueze, după caz, rectificarea sau dezmințirea informației defăimătoare, acordarea dreptului la replică sau exprimarea scuzelor şi compensarea, la cerere, a prejudiciilor cauzate. Rectificarea sau dezmințirea informației, acordarea dreptului la replică sau exprimarea scuzelor se efectuează în termen de 15 zile de la data examinării cererii prealabile, iar dacă informația a fost răspândită de mass-media şi publicația sau emisiunea care a răspândit această informație apare mai rar decât o dată la 15 zile, în următorul număr sau emisiune. Plata compensațiilor în temeiul cererii prealabile se efectuează în termen de 15 zile de la data examinării cererii prealabile sau într-un alt termen convenit de părţi. În cazul refuzului de a satisface, integral sau parţial, cererea prealabilă, persoana lezată poate depune cerere de chemare în judecată.

Iar, articolul 17 alin. (1) al Legii citate supra, statuează că, cererea de chemare în judecată cu privire la defăimare poate fi depusă în termen de 30 de zile. Acest termen curge de la: a) data primirii răspunsului la cererea prealabilă; b) data expirării termenului pentru examinarea cererii prealabile.

Astfel, raportând normele legale citate mai sus în coraport cu circumstanțele de fapt ale speței constatate anterior, instanța de judecată constată că acțiunea depusă de Stamate Olesea a fost depusă în instanță cu respectarea procedurii prealabile și cu respectarea termenului de prescripție, din care considerente, instanța de judecată are obligația de a se expune în fond asupra pretențiilor formulate de către reclamant.

Instanța de judecată reține că, din conținutul postării publicate pe pagina de Facebook, (https://www.facebook.com/share/p/1VETNhP9gk/), s-a declarat de pîrît că*****(f.d. 5).

Prin urmare, instanța de judecată constată faptul răspândirii de către PP „Partidul Acţiune şi Solidaritate” a unor publicaţii care lezează onoarea și demnitatea reclamantei Stamate Olesea, or, ulterior publicării postării nu s-au întreprins măsuri de analize, verificări, investigări de către instituțiile de drept a faptelor descrise în postare, și cu indicarea tuturor persoanelor implicate. Iar, afirmațiile pîrîtului pot fi considerate insinuante. Insinuarea este o formă de sugestie, subtextuală, subînțeleasă, care nu poate fi condamnată. În discursul său, pîrîtul a sugerat public o anume situație de fapt. Sugestia nu are un suport material. Prin ea se speculează diferitele accepțiuni ale cuvintelor și mai

ales modul în care publicul le percepe, modalitate direct influențată de gradul de educație a acestuia. Afirmațiile pîrîtului, într-adevăr sugestive, nu sunt totuși vehemente. Ironia exprimării, și mai ales sugerarea unei anumite situații, sînt modalități de exprimare a opiniilor.

Astfel, instanța conchide că pîrîtul nu a demonstrat faptul că, informaţiile nu sunt defăimătoare şi/sau nu îl vizează pe reclamant; informaţiile constituie o judecată de valoare (o opinie ce reflectă atitudinea față de un fapt a cărei veridicitate e imposibil de dovedit) care se bazează pe un substrat factologic suficient; n-au demonstrat că la momentul răspândirii informaţiilor, deşi a luat toate măsurile de diligenţă, nu puteau şti că prin acţiunile sale contribuie la răspândirea relatărilor false cu privire la fapte sau a judecăţilor de valoare fără substrat factologic suficient; informaţiile răspândite sunt de interes public, obligație care le revine acestora prin prisma art. 24 alin. (2) al Legii nr. 64 din 23.04.2010 cu privire la libertatea de exprimare.

Totodată, CEDO a stabilit principii, care indică expres că faptele pot fi dovedite, pe când judecățile de valoare nu. Totuși, o opinie sau o critică severă, exprimată public de un politician, are nevoie de un suport factual minim pentru a fi considerată proporțională și legitimă într-o dezbatere publică. Iar, declarațiile lipsite de orice element probator sau suport real care se transformă în jigniri sau acuzații nefondate la adresa reputației unor persoane pot depăși limitele admise ale criticii politice.

La caz, instanța va face referire la Curtea Europeană a Drepturilor Omului (CEDO) care stabilește că libertatea de exprimare a politicienilor este amplă, dar chiar și judecățile de valoare sau opiniile exprimate în conferințe de presă pot fi sancționate dacă sunt lipsite total de o bază factuală. Două cauze relevante în această materie sînt *Monica Macovei împotriva României și Jerusalem împotriva Austriei*.

În cauza *Monica Macovei împotriva României*, Curtea a constatat că, pentru a evalua justificarea unei afirmații criticate, trebuie făcută distincție între fapte și judecăți de valoare. În vreme ce existența unor fapte poate fi demonstrată, veridicitatea judecăților de valoare nu poate fi dovedită. Cerința de a dovedi veridicitatea unei judecăți de valoare este imposibil de îndeplinit și încalcă însăși libertatea de opinie, care este o parte fundamentală a dreptului garantat de art. 10. Problema clasificării unei afirmații ca fapt sau ca judecată de valoare ține, în primul rând, de marja de apreciere a autorităților naționale, în special a instanțelor naționale. Totuși, chiar și în cazul în care o afirmație constituie o judecată de valoare, trebuie să existe o bază factuală suficientă pentru a o justifica, în caz contrar fiind considerată *excesivă [a se vedea Pedersen și Baadsgaard împotriva Danemarcei (MC), nr. 49017/99, pct. 76, CEDO 2004-XI; Makraduli împotriva Fostei Republici Iugoslave a Macedoniei, nr. 64659/09 și 24133/09, pct. 62, 19 iulie 2018; și Paraskevopoulos, citată anterior, pct. 32]*. În exercitarea jurisdicției sale de

control, Curtea trebuie să analizeze ingerința în litigiu prin prisma cauzei în ansamblu, inclusiv statutul reclamantului și cel al pârâtului în cadrul procedurii interne, conținutul observațiilor critice imputate reclamantului, precum și contextul și modul în care acestea au fost făcute publice *(a se vedea Lykin împotriva Ucrainei, nr. 19382/08, pct. 25, 12 ianuarie 2017; și Makraduli, citată anterior, pct. 62)*, având în vedere faptul că afirmațiile referitoare la chestiuni de interes public pot, din acest motiv, să constituie mai degrabă judecăți de valoare decât fapte *(a se vedea Makraduli, citată anterior, pct. 62)* și faptul că unui reclamant implicat în mod clar într-o dezbatere publică cu privire la o chestiune importantă îi incumbă o sarcină a probei care se limitează la obligația de diligență, întrucât în astfel de circumstanțe o obligație de a proba fapte ar putea să îl/o priveze de protecția conferită de art. 10 *(a se vedea Makraduli, citată anterior, pct. 75, cu trimiterile de acolo)*.

Totodată, Curtea a conchis că în ceea ce privește, în special, protecția drepturilor politicienilor, Curtea a reținut că, deși libertatea de exprimare este importantă pentru toată lumea, aceasta este deosebit de importantă pentru reprezentanții aleși ai poporului. Aceștia reprezintă electoratul, atrag atenția asupra grijilor acestuia și le apără interesele. În consecință, ingerințele în libertatea lor de exprimare necesită un control cât mai atent din partea *Curții (a se vedea Castells împotriva Spaniei, 23 aprilie 1992, pct. 42, seria A nr. 236; Lombardo și alții împotriva Maltei, nr. 7333/06, pct. 53, 24 aprilie 2007; și LewandowskaMalec împotriva Poloniei, nr. 39660/07, pct. 60, 18 septembrie 2012)*.

Curtea a reținut, de asemenea, că trebuie făcută distincție între persoanele particulare și persoanele care acționează într-un context public, în calitate de oameni politici sau persoane publice. În consecință, deși o persoană particulară necunoscută publicului poate pretinde o protecție specială a dreptului său la viață privată, nu același lucru este valabil și în cazul persoanelor publice pentru care limitele observațiilor critice sunt mai largi, deoarece acestea sunt în mod inevitabil și cu bună știință expuse controlului public și, prin urmare, trebuie să manifeste un grad mai mare de toleranță *[a se vedea Milisavljević împotriva Serbiei, nr. 50123/06, pct. 34, 4 aprilie 2017; și Prunea împotriva României, nr. 47881/11, pct. 30, 8 ianuarie 2019)*. Un politician are cu siguranță dreptul la protecția reputației, chiar și atunci când nu acționează în calitate de persoană particulară, dar, în astfel de cazuri, cerințele acestei protecții trebuie puse în balanță cu interesele dezbaterii deschise a chestiunilor politice *(a se vedea, printre alte autorități, Lykin, citată anterior, pct. 26)*.

La caz, instanţa va reiterea Ghidul privind art. 10 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului, Libertatea de exprimare, unde se indică că: pct. 95 Se poate întâmpla ca exercitarea libertății de exprimare să aducă atingere altor drepturi garantate de Convenție și protocoalele sale. Într-o astfel de situație, Curtea verifică dacă autoritățile

naționale au realizat un echilibru just între protecția libertății de exprimare și alte drepturi sau valori garantate de Convenție *[Perinçek împotriva Elveției (MC), pct. 274]*. 96. Căutarea unui echilibru just poate să însemne o punere în balanță a două drepturi de valoare egală, ceea ce determină Curtea să urmeze o anumită metodologie. Aceasta se aplică în cauzele în care este vorba în mod clar de un conflict între dreptul garantat de art. 10 din Convenție și un alt drept protejat de Convenție, și anume drepturile personalității, care fac obiectul afirmațiilor în litigiu. Acestea sunt, de regulă, drepturile protejate de art. 6 § 2 *[Bladet Tromsø și Stensaas împotriva Norvegiei (MC)*, pct. 65; *Axel Springer SE și RTL Television GmbH împotriva Germaniei, pct. 40-42*; *Eerikäinen și alții împotriva Finlandei, pct. 6]* și de art. 8 din Convenție *[Axel Springer AG împotriva Germaniei (MC)*, pct. 83-84; *Von Hannover împotriva Germaniei (nr. 2) (MC), pct. 104-107]*. 97.

Pct. 100 din acelaş Ghid, stipulează că, Libertatea de exprimare, garantată de art. 10 din Convenție, include libertatea de a primi sau de a comunica informații. Art. 6 § 2 nu poate așadar să împiedice autoritățile să informeze publicul cu privire la cercetările penale în curs, ci le impune să facă acest lucru cu toată discreția și toată rezerva impuse de respectarea prezumției de nevinovăție *(Allenet de Ribemont împotriva Franței, pct. 38; Fatullayev împotriva Azerbaidjanului, pct. 159; Garycki împotriva Poloniei, pct. 69)*. Curtea a subliniat importanța alegerii termenilor utilizați de funcționarii publici în declarațiile lor referitoare la o persoană care încă nu a fost judecată și condamnată pentru o anumită infracțiune *[Daktaras împotriva Lituaniei, pct. 41; Arrigo şi Vella împotriva Maltei (dec.); Khuzhin şi alții împotriva Rusiei, pct. 94]*. Pct. 101, în ceea ce privește campaniile de presă împotriva unui acuzat sau publicațiile care au un aspect acuzator, Curtea observă că acestea pot să prejudicieze caracterul echitabil al unui proces prin influențarea opiniei publice și, pe cale de consecință, a jurații chemați să se pronunțe cu privire la vinovăția acuzatului *(Khuzhin și alții împotriva Rusiei, pct. 93-94)*.

Pct. 447, Curtea a considerat că nu se poate considera că problemele pe care le judecă instanțele nu pot, înainte sau în același timp, să conducă la discuții în altă parte, fie în reviste de specialitate, fie în presa importantă sau în rândul publicului larg. Funcției mass-media de a comunica informații și idei i se adaugă dreptul publicului de a le primi *[Bédat împotriva Elveției (MC), pct. 51]*.

Iar, Pct. 448, indică că, Cu condiția de a nu depăși limitele stabilite în vederea bunei administrări a justiției, procesele verbale ale procedurilor judiciare, inclusiv observațiile, contribuie la cunoașterea acestora de către public și sunt așadar pe deplin compatibile cu cerința de caracter public al ședințelor de judecată, prevăzută la art. 6 § 1 din Convenție. Funcției mass-media de a comunica astfel de informații și idei i se adaugă dreptul publicului de a le primi *(Worm împotriva Austriei, pct. 50)*.

Pct. 449, În acest sens, Curtea face trimitere periodic la Recomandarea Rec (2003)13 a Comitetului de Miniștri către statele membre privind difuzarea prin intermediul mass-mediei de informații referitoare la procedurile penale, adoptată la 10 iulie 2003 *(a se vedea, de exemplu, Dupuis și alții împotriva Franței, pct. 42)*.

Pct. 450, Curtea a afirmat că jurnaliștii care scriu articole privind procesele penale în curs trebuie să se asigure că nu depășesc limitele stabilite în vederea bunei administrări a justiției și că respectă dreptul persoanei acuzate la prezumția de nevinovăție *(Du Roy și Malaurie împotriva Franței, pct. 34)*, indiferent dacă procesul este sau nu al unei personalități publice *(Worm împotriva Austriei, pct. 50)*.

Pct. 451, Curtea a considerat, de asemenea, că trebuie să se țină seama de dreptul oricărei persoane la un proces echitabil, astfel cum este garantat de art. 6 din Convenție, ceea ce, în materie penală, include dreptul la o instanță imparțială și, în acest context, limitele comentariului admisibil pot să nu includă declarații care ar risca, în mod intenționat sau neintenționat, să reducă șansele unei persoane de a beneficia de un proces echitabil ori să submineze încrederea publicului în rolul instanțelor în administrarea justiției penale *(Tourancheau și July împotriva Franței, pct. 66)*.

În această ordine de idei, instanța de judecată reține și faptul că, persoana care se consideră lezată poate solicita rectificarea sau dezmințirea informației, precum și repararea prejudiciului moral și material cauzat, iar restabilirea persoanei în drepturi poate fi făcută numai în cazul în care s-a constatat cu certitudine că informația este falsă. Aspectul defăimător al informației nu se prezumă, iar persoana care se consideră lezată urmează și are obligația să dovedească că a suferit o atingere a personalității, a reputației profesionale.

Reglementările similare sunt prevăzute şi la art. 24 al Legii cu privire la libertatea de exprimare în conformitate cu care, sarcina probațiunii este pusă pe seama reclamantului care trebuie să dovedească că pârâtul a răspândit informația, îl vizează şi este defăimătoare, informația constituie o relatare cu privire la fapte şi este în esență falsă, sau judecata de valoare nu se bazează pe un substrat factologic suficient, existența şi cuantumul prejudiciului cauzat.

Prin urmare, având în vedere că instanța a stabilit caracterul defăimător al informațiilor relatate de către pârât și răspândite publicului și reieșind din faptul că totuși pârâtul nu a dezmințit informațiile defăimătoare, solicitate prin cererea prealabilă de către reclamantă și în cererea de chemare în judecată, instanța de judecată va obliga pârâtul PP „Partidul Acţiune şi Solidaritate” să dezmintă public informaţiile defăimătoare difuzate la 04 aprilie 2025 pe pagina oficială de Facebook a PP „Partidul Acţiune şi Solidaritate”, prin publicarea următorului text de dezminţire: *„La data de 04 aprilie 2025 pe pagina oficială de Facebook a PP „Partidul Acţiune şi Solidaritate” a*

fost publicată o postare în care doamnei Olesea Stamate i-au fost atribuite în mod eronat acţiuni în legătură cu modificările aduse Legii amnistiei. PP „Partidul Acţiune şi Solidaritate" recunoaşte că afirmaţiile privind existenţa unei „scheme puse la punct", a unui „abuz de încredere" şi presupusele acţiuni „deliberate" pentru favorizarea eliberării unor „deţinuţi periculoşi" nu sînt susţinute de probe şi nu reflectă realitatea juridică sau faptele concrete. Ne cerem scuze public doamnei Olesea Stamate pentru răspîndirea acestor informaţii eronate, care i-au afectat imaginea publică, reputaţia profesională şi demnitatea personală".

Conform art. 26 alin. (1) şi (2) Legea cu privire la libertatea de exprimare nr. 64 din 23 aprilie 2010, orice persoană este în drept să ceară în instanţa de judecată dezminţirea relatărilor false şi defăimătoare cu privire la fapte. În cazul în care instanţa de judecată va stabili că acţiunea cu privire la răspîndirea informaţiei false şi defăimătoare este întemeiată, iar reclamantul solicită publicarea unei dezminţiri, instanţa va dispune dezminţirea relatărilor false şi defăimătoare, indicînd în dispozitivul hotărîrii textul dezminţirii.

Instanța de judecată reiterează că, prevederile legale citate supra, trebuie interpretate şi aplicate în concordanță cu jurisprudența Curții Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului, pentru că libertatea de exprimare este garantată şi de art. 10 din Convenția Europeană, care prin paragraful al doilea permite statelor să aducă anumite limitări acestei libertăți, cu condiția să respecte cerințele prevăzute de Convenție pentru valabilitatea lor. Astfel, s-a prevăzut că „exercitarea acestor libertăți ce comportă îndatoriri şi responsabilități poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru protecția reputației sau a drepturilor altora.

Astfel, pentru a fi convențională, ingerința în libertatea de exprimare trebuie să îndeplinească trei condiții cumulative prevăzute de paragraful 2 al art. 10 CEDO, şi anume: i) măsura să fie prevăzută de lege; ii) să urmărească unul din scopurile legitime prevăzute în paragraful 2; iii) şi să fie necesară într-o societate democratică pentru atingerea lor.

Cu referire la prima condiție ca măsura să fie prevăzută de lege, instanța reține prevederile sus-citate de la art. 3 alin. (1), (2) şi (3) al Legii cu privire la libertatea de exprimare nr. 64 din 23 aprilie 2010, care prevăd condițiile și temeiurile de limitare a libertății de exprimare.

Iar, în privința condiției ca măsura să urmărească unul din scopurile legitime, instanța reține că unul din scopurile legitime prevăzute în paragraful 2 al art. 10 din Convenție, este protecția reputației altora. Respectiv, odată ce s-a constatat cu certitudine că măsura de limitare a libertății de exprimare este prevăzută de lege și a urmărit un scop

legitim, în continuare urmează a fi examinată cea de a treia condiție și anume, dacă există un just echilibru între, pe de o parte, protecția dreptului consacrat de articolul 10 CEDO şi, pe de altă parte, aceea a dreptului reclamantului la protecția onoarei, demnității și reputației profesionale, care, ca elemente al vieții private, sunt garantate de art. 8 al Convenției.

În conformitate cu art. 33 alin. (2) Legea cu privire la libertatea de exprimare nr. 64 din 23 aprilie 2010, dacă se constată că cererea de chemare în judecată este întemeiată, la cererea reclamantului, instanţa de judecată, prin hotărîre judecătorească, obligă pîrîtul să îşi ceară scuze şi, după caz, să compenseze prejudiciile cauzate.

Prin urmare, având în vedere că acțiunea reclamantului este întemeiată, instanța de judecată va admite pretenția subsecventă a reclamantului privind obligarea pîrîtului PP „Partidul Acţiune şi Solidaritate" de a şterge postarea defăimătoare publicată la data de 04 aprilie 2025 pe pagina oficială de Facebook; de a publica dezminţirea pe pagina oficială a PP „Partidul Acţiune şi Solidaritate", în termen de 5 zile de la rămînerea definitivă şi să rămînă vizibilă pe pagină cel puţin 30 zile calendaristice.

Potrivit art. 117 alin. alin. (1), (2) CPC, probe în cauze civile sînt elementele de fapt, dobîndite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanţelor ce justifică pretenţiile şi obiecţiile părţilor, precum şi altor circumstanţe importante pentru justa soluţionare a cauzei. În calitate de probe în cauze civile se admit elementele de fapt constatate din explicaţiile părţilor şi ale altor persoane interesate în soluţionarea cauzei, din depoziţiile martorilor, din înscrisuri, probe materiale, înregistrări audio-video, din concluziile experţilor.

Conform art. 118 alin. alin. (1), (3) CPC, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel. Circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea justă a cauzei sînt determinate definitiv de instanţa judecătorească pornind de la pretenţiile şi obiecţiile părţilor şi ale altor participanţi la proces, precum şi de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi aplicate.

În corespundere cu art. 121 CPC, instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului.

Potrivit art. 130 alin. alin. (1) – (3) CPC, instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Nici un fel de probe nu au pentru instanţa judecătorească o forţă probantă prestabilită fără aprecierea lor. Fiecare probă se apreciază de instanţă privitor la

pertinenţa, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă şi suficienţa pentru soluţionarea cauzei.

Conform art. 82 din Codul de procedură civilă, cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat, taxa de timbru şi cheltuielile de judecare a cauzei.

Potrivit art. 90 lit. c) și l) din Codul de procedură civilă, din cheltuielile de judecare a cauzei fac parte: cheltuielile de înştiinţare şi chemare a părţilor în judecată; alte cheltuieli necesare, suportate de instanţă şi de participanţii la proces.

Cu privire la compensarea cheltuielilor de judecată, în conformitate cu art. 94 alin. (1) CPC, instanța de judecată obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părții care a avut cîștig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acțiunea reclamantului a fost admisă parțial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporțional părții admise din pretenții, iar pîrîtului – proporțional părții respinse din pretențiile reclamantului.

Astfel, instanța de judecată, va obliga pârâtul să compenseze reclamantului cheltuielile suportate în legătură cu intentarea prezentului proces, proporțional părții admise din acțiune, respectiv, va încasa de la PP „Partidul Acţiune şi Solidaritate” în beneficiul lui Stamate Olesea, taxa de timbru în mărime de 200 lei.

În conformitate cu art. 26, 94, 236-241, 357 Cod de procedură civilă, instanţa de judecată

H O T Ă R Ă Ş T E:

Se admite parţial cererea de chemare în judecată depusă de Stamate Olesea către PP „Partidul Acţiune şi Solidaritate” privind apărarea onoarei, demnităţii şi reputaţiei profesionale, obligarea dezminţirii informaţiei defăimătoare, aducerea scuzelor publice şi încasarea cheltuielilor de judecată.

Se obligă PP „Partidul Acţiune şi Solidaritate” să dezmintă public informaţiile defăimătoare difuzate la 04 aprilie 2025 pe pagina oficială de Facebook a PP „Partidul Acţiune şi Solidaritate”, prin publicarea următorului text de dezminţire: *„La data de 04 aprilie 2025 pe pagina oficială de Facebook a PP „Partidul Acţiune şi Solidaritate” a fost publicată o postare în care doamnei Olesea Stamate i-au fost atribuite în mod eronat acţiuni în legătură cu modificările aduse Legii amnistiei. PP „Partidul Acţiune şi Solidaritate” recunoaşte că afirmaţiile privind existenţa unei „scheme puse la punct”, a unui „abuz de încredere” şi presupusele acţiuni „deliberate” pentru favorizarea eliberării unor „deţinuţi periculoşi” nu sînt susţinute de probe şi nu reflectă realitatea juridică sau faptele concrete. Ne cerem scuze public doamnei Olesea Stamate pentru*

răspîndirea acestor informaţii eronate, care i-au afectat imaginea publică, reputaţia profesională şi demnitatea personală”.

Se obligă PP „Partidul Acţiune şi Solidaritate” de a şterge postarea defăimătoare publicată la data de 04 aprilie 2025 pe pagina oficială de Facebook.

Se obligă PP „Partidul Acţiune şi Solidaritate” să publice dezminţirea pe pagina oficială a PP „Partidul Acţiune şi Solidaritate”, în termen de 5 zile de la rămînerea definitivă şi să rămînă vizibilă pe pagină cel puţin 30 zile calendaristice.

Se încasează de la PP „Partidul Acţiune şi Solidaritate” în beneficiul lui Stamate Olesea, taxa de timbru în mărime de 200 lei (două sute lei).

În rest acţiunea se respinge ca neîntemeiată.

Hotărîrea cu drept de apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la pronunţarea dispozitivului hotărîrii, prin intermediul Judecătoriei Chişinău (sediul Centru).

Președintele ședinței,
judecător Georgeta Grozav